

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

R. P. Lvdovici De Ponte, Societatis Iesv, Meditationvm De Praecipvis Fidei Nostrae Mysteriis

Vitae Ac Passionis D. N. Iesv Christi; B.V. Mariae, & aliquorum Sanctorum

Qvae Mysteria Resvrrectionis, Apparitionis, & Ascensionis, vsq[ue] ad
Spiritus Sancti Aduentum & Euangelij promulgationem, complectitur

Puente, Luis de la

Coloniae, Anno M.DC.XII.

Med. 18. De ipsa Christi Domini Ascensione.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-38195](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-38195)

MEDITATIO. XVIII.

DE ASCENSIONE DO-
mini nostri.

PUNCTVM I.

EXISTENTIBVS omnibus discipulis, & Sacratissima Virgine, in monte Oliuarum; apparuit illis Christus Dominus noster, vultu splendidiore, & beneuolentiore, quam alias: loco autem completum, quibus, qui se multum amant, se mutuo complectuntur, cum ab inuicem discedunt, permisit ipse, vt omnes oscularentur sacratissimos eius pedes & manus, ex quibus suauissimus odor fragrabit, quo illorum corda confortabantur. Accesserit proculdubio omnium prima sacratissima eius mater, quæ nomine & titulo Matris osculata vulnus lateris, cupiuerit etiam omnino intrare, vt simul cum Filio, si id concessum fuisset, in cælum ascenderet: sed quoniam resignatissimam habebat voluntatem in Diuinam, nihil aliud volebat, quam quod ipse Deus. Accesserit mox Sanctus Petrus, Sanctus Ioannes, & reliqui Apostoli, ac discipuli, tangentes omnes, & osculantes Sacratissima illa vulnera, maxima qua poterat deuotione, & reuerentia.

ET MOX (ait Sanctus Lucas) a *elevatis* a Luc. 24.
manibus, benedixit eis. Duo hic fecit Christi- 50.
stus Dominus noster. PRIMVM, manus in
altum

S. Thom. 3.

p. 9. 57.

Marci 16.

19.

Luc. 24.

51.

Actuum. 5.

12.

altum eleuauit, vt insinuaret, benedictionem, quam volebat illis impertire, non esse de bonis terrenis, sed cælestibus; quam benedictionem, sua passione, & morte illis comparaauerat, manibus suis in cruce eleuatis. Ambas autem manus eleuauit; tum quòd ambæ fuissent cruci affixæ; tum vt sic benedictionis suæ largitatem significaret; qua, plena vtraque manu, bona gratiæ & gloriæ nobis impertiret. Ex quo magnos affectus concipiam, laudum & gratitudinis, dicens cum Apostolo: *benedictus Deus, & Pater Domini nostri Iesu Christi; qui benedixit nos in omni benedictione spiritali, in rebus cælestibus, in Christo.* O Christus benignissime, per amorem, & extremum dolorem, quo manus tuas in cruce eleuasti, vt mihi cælestes benedictiones cõparares, te supplex oro, vt nunc eas leuans, copiosam tuam benedictionem mihi impertias: vt meas ego quoque eleuem in cælum, orationibus, & operibus ad eò perfectis, vt sim dignus, cui eleuatis tuis manibus benedicas.

II.

DEINDE ait Sanctus Lucas, *benedixit illis*, verbis declarans, & exprimens ea bona, quæ illis desiderabat, & pro illis petebat. Et quamuis nec verba ipsa, nec bona, quæ desiderauit, & petiuit, nouerimus; fortè illa protulerit, quibus Deus iusserat benedici filijs Israël, *c benedicat tibi Dominus, & custodiat te. Ostendat Dominus faciem suam tibi, & misereatur tui; conuertat Dominus vultum suum ad te, & det tibi pacem.* Aut forte partem illius o-

c. Numer: 6
23.

ration

rationis repetiuit, quam habuit in sermone post Cænam, quæ fuit suprema benedictio, quam illis poterat impertiri, dicens: d *Pater Sancte, serua eos in nomine tuo, & virtute tua protege, quos dedisti mihi; vt sint vnum. sicut & nos: & postea ascendant, quò ego ascendo, vt videant claritatem, quam dedisti mihi, & amorem tuum erga me, antequam mundus esset. Et quoniam benedictio huius Domini, non est in solis verbis; sed re ipsa facit, quod dicit, simul cū illa benedictione, repleuerit proculdubio eos bonis illis cælestibus, quæ pro illis petebat. O Dulcissime Iesu, cui præsentés erant, etiam qui tunc erant absentes; fac me, quæso, huius benedictionis tuæ participem; ex qua totum bonum meum pendet; ne sim ego reprobo Esau similis, qui Paternam Isaac Patris sui benedictionem plenam non obtinuit. *Benedic mihi, Pater mi, in hac valedictione, non benedictione terrena; sed cælesti; quia hæc terrena nec implent me, nec satiant; Sed vtrumque præstant cælestia.**

PUNCTVM. II.

POST QUAM Christus Dominus suis discipulis benedixit, cæpit sensim à terra eleuari, & a ferebatur in calum, non vt b *Elias curru igneo, & equis igneis per turbinem ascendes; sed propria virtute, & infinitæ Diuinitatis & Maiestatis subiectus igne, qui propellit in altum tanquam in proprium locum.*

COMITABANTVR autem eum omnes

V. Par. Medit.

M

anima

rat; multique Angelorum chori, qui de cœlo descenderant, ut ipsum comitarentur. Discipuli omnes oculos suos animæ, & corporis in suum Magistrum defixos habebant, tribus flagrantissimis affectibus cleuatos. *Primus* erat ADMIRATIONIS, quod rem ad eum insolentem & nouam viderent, ascendente videlicet hominē per aëra, tanta iucunditate & facilitate, tantisq; sue excellentiæ, & maiestatis indicijs. *Secundus* affectus erat, maximè LAETITIAE, exultabāt enim ob gloriā sui Magistri, & Diuinitatē, quæ in eo resplendebat: neq; enim *sciderunt vestimenta sua, sicut fecit Eliseus*, cō Magistrū suum Elham vidit raptū in cœlum, potius præ gaudio, fortē exsilierint, videntes eum, in tanta maiestate ascendente. *Tertius* affectus fuit, intimum DESIDERIVM eum sequendi, & cum eo ascendendi; quia eorum corda post suū dilectum rapiiebantur: vbi implebatur, quod prædictum erat, *d ascendens in altum, captiuam duxit captiuitatē*. Duo enim genera captiuorum secum Christus trahebat, quosdam verē, quia ipsosmet in persona ducebat, quales erāt iusti, è lybō educti, qui a cœlum vsq; Empyreum ipsum secuti sunt: sed præter hos etiam captiuā ducebat corda sua Matris, & omnium discipulorum, qui omni desiderio illum sequebantur, ligati catenis amoris, nec potentes ab eo diuelli. O si mihi daretur, esse me vnum ex his captiuis Iesu. O Dulcissime Iesu, trahe tecum cor meum captiuum in cœlum, ut semper illic maneam.

c. 4. Reg. 2.
12.

d Psal. 67.
19.

Ephes. 4. 8

in tuæ sarietate; gaudeo Domine quod per
 aëra, aquilæ instar volantis ascendas, *e prouo- c Deuter.*
cans ad volandum tecum pullos, & filios tuos; 32. 11.
 da mihi Domine aquilæ alas, quibus te sequar
 volans; omnes meas cogitationes ac deside-
 ria, solùm in te sequendo collocans: siqui-
 dem *f à te nihil volo super terram, nec aliud f Psal. 72.*
 quidquam *in calo* desidero, quàm te frui in æ- 25.
 ternum.

PVNCTVM III.

CVM discipuli ascendentem Christum
 Dominum aspicerent, *a nubes suscepit a Actuum*
eum ab oculis eorum. 1.9.

CONSIDERANDVM hic est mysterium
 huius nubis, quæ, cum Christus Dominus al-
 tius in aëra ascendendo peruenisset, eum in-
 tra se recepit, in conspectu Apostolorum. Est
 vero fas credere, eam fuisse pulcherrimam &
 splendidissimam, qualem par erat esse, ad o-
 stendendam Maiestatem illius Domini, qui in
 ea ascendebat, & pulchritudinem loci cœle-
 stis, ad quem tendebat. vbi impletum est, quod
 erat prædictum, *b qui ponis nubem ascensum tuum, b Psal. 103.*
qui ambulat super pennas ventorum: atque si di- 3.
 ceretur; nubibus vteris, pro triumphalibus
 curribus, vt magna pompa & maiestate, per
 aëra volando conscendas. O quanta Apostoli
 fuerint affecti læticia, gloriosum illum currum cer-
 nentes, quo Magister eorum vehebatur, & quã-
 uis nõ exclamauerint sicut Eliseus, cū vidit Eliam

c 4. Reg. 2.
12.

gneo curru raptum ; nam suspensio spiritus,
vsum linguæ illis adimebat; quisque tamen
fortè in corde suo dixerit : c *Pater mi, Pater
mi, currus Israel & auriga eius.* O Pater mi
amantissime, defensio & fortitudo verorum I-
sraëuitarum , qui constantes fuerunt in tuo
seruitio, & solliciti in tua contemplatione.
quò discedens , me derelinquis! O Pater mi
dulcissime, gubernator & protector in te con-
fidentium , admitte me in currum istum tri-
umphantem ; pateat mihi aditus ad istam nu-
bem splendentem, vt saltem spiritu te sequar
& ingrediar, ad supremam tuæ Maiestatis glo-
riam contemplandam.

II.

DE INDE perpendendum, quod Christus
Dominus noster, postquam aliquo interuallo
in nube illa ascenderat ; ita illum cooperuit
vt eorum oculis subtraxerit. quæ nubes signi-
ficat, quidquid nobis impedimento est, quod
minus ipsum Christum videamus ; & substra-
hit à nostro conspectu ipsum Deum. Quod
potest nobis duobus modis contingere : *Al-*
quando enim id euenit nostrâ culpâ ; & tunc
apxæ culpæ nostræ sunt nubes, quas inter nos
& Deum ponimus, magnoque sunt nobis im-
pedimento in oratione, & contemplatione
iuxta illud Ieremiæ. *d opposuisti nubem tibi,*
transseat oratio ad cælum. Et siquidem hanc
ego nubem mihi opposui, mihi quoque incur-
bit, eam per diuinam gratiam amouere, adhi-
bita poenitentia & mortificatione, & exami-
natione diligenti, num ea nubes sit superbit

d Thren. 3.
44.

nu
ali
ad
im
no
qu
occ
fius
am
nu
vni
tel
nee
tal
con
te,
ter
bis
bit
me
sol
qua
con
cui
vita

E
cti
eba
casi
cor

num cupiditas, aut inordinatus ad creaturam aliquam amor; applicatis efficacibus medijs, ad dissoluendum id, quod tantum mihi bonum impedit. *Aliquando* idem nobis accidit absque nostra culpa, ex Diuina tantum prouidentia, quæ ut interdum se nobis ostendit, ita interdum occultat, & subtrahit; volens ne iucunda ipsius præsentia contemplatione, ipsum intueamur; sed ut alijs quoque rebus, ad ipsius Diuinum obsequium spectantibus, attendamus. *Et vniuersim* debilitas nostræ carnis, & nostri intellectus tarditas, & multitudo curarum ac necessitatum, quæ nos premunt in hac vita mortali, instar nubium sunt, quæ nos impediunt à contemplatione cum ea claritate & cõtinuitate, quam cuperemus; sicut nubes, quæ frequenter per aërem transeunt, solis conspectum nobis auferunt. O Deus infinite, *e qui lucem habitas inaccessibilem* mortalibus, aufer ab anima mea peccatorum nubes, quas ego posui, ac dissolue nebulas tentationum & turbationum, quas patior: ut possim in hac vita mortali, ita contemplari, donec *ffacie ad faciem*, sine aliquius nobis impedimento, *videre te* possim in vita æterna. Amen.

PUNCTVM IV.

ETIAM Postquam discipuli Christum Dominum amplius non videbant, stupefacti tamen & quasi à mente alienati, adhuc *intuebantur in calum*; & longo tempore in ea exacti permansissent, nisi Dominus ipse excitatorem aliquem ad illos misisset: *a ecce* itaque

e S. Thom.
6. 16.1. Corint.
13. 12.Actuum. 1.
10.

duo viri, Angeli videlicet, adstiterunt iuxta illos in vestibus albis, qui & dixerunt: viri Galilaei quid statis aspicientes in caelum: hic Iesus, qui assumptus est à vobis in caelum, sic veniet quem admodum vidistis eum euntem in caelum: quibus verbis, duo insignia documenta Angeli dederunt discipulis, & nobis in eis.

I.

PRIMUM est, quod suspensio, & admiratio, & reliqui affectus Divinae contemplationis, in hac vita, accipiendi sunt in certo termino & mensura; quia non ipsi sunt nobis finis ultimus, sed mediū quoddā, ad voluntatem Dei, & officij nostri obligationes melius exequendas: ideoq; Angeli, modo quodā reprehensionis vti sunt, cū Apostolis dixerūt; *quid statis aspicientes in caelum*: quasi dicerēt; desistite; satis diu aspexistis; ite, & facite quod vobis commissū est. SECUNDUM documentū est, ut memoriā huius Christi Domini Ascensionis in caelum, cōiungerēt cum memoria aduentus eius ad iudicandū: ut memoria primi, firmaret secundi, & vtrumq; simul hominibus prae-dicarēt; ut si fortē benē se gerere negligerēt, cogitātes, Dominū suum absentē esse quia ascendisset in caelum; se ipsos tamē reformarent, cogitantes, rediturum ad iudicandum, & rationem exigendam. Nec tamen dixerunt, quando esset reuersurus; sed tantū reuersurum: ut quotidie sint in huius reditu expectatione; timeantq; rationē, ab ipsis exigendam. *Quamuis* autē sit verū eū, sicut ascendit ita reuersurū, quod spectat ad maiestatem, quae

osten

ostendit in ascensu; nihilominus, qui ascendit
 benevolus & mansuetus, magni q; ostensis a-
 moris indicijs, reuertetur terribilis & tremē-
 dus, & magnis ostensis seueritatis indicijs: ra-
 tionemq; exiget omnium, quæ in suo discessu
 nobis commisit; nemini parcēs, qui tunc fue-
 rit reus inuētus. *Quare anima mea, b in die bo-*
norū, non sis immemor malorū; & in die, qua af-
scendit in cælum tuus aduocatus; memor esto
diei, qua reuertetur cōstitutus iudex: attende
diligēter, quid tibi cōmiserit, & explere con-
tende; vt cum redierit, secum te accipiat ad
corregnandum in cœlo. Amen.

b Eccle. 11.
27.

Cum hæc discipuli ab Angelis audiissent,
 c ipsi adorantes, regressi sunt in Ierusalem, cum
 gaudio magno. Audientes enim Magistrum
 suū, iā esse in throno cœlesti, prostrati in ter-
 ram, magna reuerentia illum adorauerunt,
 supplentes aspectu fidei, quod visu corporis
 assequi non poterant. Reuersi sunt autē gau-
 dio magno: nam, etsi absque suo Magistro, re-
 uertebantur tamen vt viri perfectiores, qui
 magis gaudent de eo, quod Deus vult, quam
 quod caro desiderat; & de gloria Christi, quā
 de re alias sibi grata. Huius gaudij tres fue-
 runt causæ; **FIRMITAS** videlicet **FIDEI**,
 quæ in eis mansit, videntibus, glorio-
 sum exitum rerum magistri sui: ex præ-
 teritis autem certissimi omnino redde-
 bantur, de omnibus futuris. Deinde ma-
 gna **FIDUCIA**, quam conceperunt, quod

II.

c Luca 24.
52.

esset

esset venturus ad illos promissus Spiritus Sanctus; & quod aliquando ascensuri & ipsi essent ad eundem locum, ad quem Magister ipse præcesserat; quod idem futurum promiserat. Tertio denique magnus & feruens Amor, erga illum, de cuius gloria, atque si propria ipsorū esset, exultabant: Et quamvis corpore ambularent in terra, ex monte Oliuarū in Ierusalem; eorum tamen corda, in cælo versabantur, Domini sui gloriam contemplantia. Ex his ergo causis, ingens adeo gaudium in illis oriebatur.

III.

EA EDEM tres causæ magnum animæ meæ gaudium adferre debent, & excitare FIDEM, SPERAM, & CHARITATEM erga Christum Dominum meum, vt gaudeam de eius gloria, & exultem, spe aliquando ad ipsum ascendendi. Ad quod obtinendum, curare omnino debeo abijcere à me, quidquid hunc ascensum mihi potest impedire, qualia sunt peccata, vitia, & inordinatæ affectiones ad res terrenas; imò superfluas ex eis etiam deponere; vt leuius faciliusque volare mihi liceat ad locum, vbi Christus est: propterea enim ipse dixit, *ubiunque corpus erit, illuc congregandas & aquilas*; vbi videlicet Christi Domini nostri corpus glorificatum est, eo conuenerunt illos, quorum *e iuuentus renouata est, sicut aquila*: Nam *qui sperant in Domino, mutant ab eis fortitudinem, assumunt pennas sicut aquila*, vt ad contemplandum illum ascendant, & volent velociter, ad omnia, quæ sunt eius oble-

d Matt. 24.
28.

e Psal. 102. 5

f Isaia. 40.
31.

quij

quij. O Rex cœli, qui aquilæ instar Regiæ, *g lob. 39. 27.*
g eleuatis in aëra, & in arduis, & altissimo cæ-
lo, ponis nidum tuum, me prouocans, vt te de-
 siderio sequar; renoua in me iuuentutem si-
 cur aquilæ, vt nouâ recipiam virtutem & for-
 titudinem, qua possim volare post te, tua ve-
 stigia sequens, tuas virtutes æmulans, & cor-
 meum ad locum illum transferens, in quo est
 corpus tuum glorificatum; & ita in terra vi- *h Philip. 3*
 uens, vt *h mea conuersatio sit in calis, vbi tu vi-* *20.*
 uis & regnas in æternum. Amen.

MEDITATIO. XIX.

DE INGRESSV CHRISTI *Marci 16. 19.*
 Domini in cælum Empyreum, &
 eius ad Patris dexteram
 conessu.

PVNCTVM I.

ONSIDERANDVS Primo
 est gloriosus Christi Domini
 nostri triumphus, cū cælū Em-
 pyreum ingressus est: circa quē
 etiam est perpendendus ipsius
 comitatus, exultatio, & concentus, quo est
 exceptus; colloquia, & sermones, qui in ipso
 ingressu fuerunt.

COMITATVS erat omnium animarum,
 quas è lybo eduxerat, cū aliquot iustis, cor-
 poribus etiā glorificatis (si tamen verum est,
 quod, qui cum Christo Resurrexerunt, non

I.

Meditat. 2.
punct. 4.

M 5 sint